

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a Mgr. Radovana Havelce, ve věci žalobce: **JiNo, s. r. o.**, se sídlem Zámecká 17, Pardubice, zastoupený JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem, se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 3. 5. 2012, č. j. 1177-2/2012-060100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2013, č. j. 30 Af 14/2012 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové. Tímto rozhodnutím původní žalovaný k odvolání stěžovatele změnil rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 16. 1. 2012, č. j. 634-2/2012-066300-021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady na zničení zásob 83 397,1 litrů lihové tekutiny v celkové výši 89 330 Kč. Žalovaný svým rozhodnutím „změnil“, fakticky však opravil, výrok prvoinstančního rozhodnutí, korekcí citace užitého ustanovení zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), na výrokové znění platné „*do 30. 4. 2010*“ (takto). Jinak zůstalo prvoinstanční rozhodnutí nezměněno. Žalovaný konstatoval, že likvidace zabraných

výrobků proběhla v souladu se zákonem, kdy jejich přepracování bránilo ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 61/1997 Sb., o lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o lihu“). Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku mj. konstatoval, že o samotném zajištění a zabrání výrobků již bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení, přičemž rozhodnutí byla přezkoumána správními soudy a následně se věcí zabýval i Ústavní soud. Krajský soud přezkoumal i výši předepsaných nákladů na zničení, a dospěl k závěru, že nebyly nepřiměřené. Celní ředitelství Hradec Králové bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon č. 17/2012 Sb.). Jeho působnost přešla na Generální ředitelství cel (dále jen „žalovaný“).

II. Obsah podání účastníků

a) Kasační stížnost

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že rozsudek krajského soudu je vadný pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.")], a též pro nepřezkoumatelnost spořívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[3] Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že v dané fázi řízení nelze znovu přezkoumávat otázku vlastnictví zlikvidovaných výrobků. Taková povinnost plynula z ustanovení § 42 odst. 16 zákona o spotřebních daních v dříve platném znění. V situaci, kdy vlastník nebyl spolehlivě prokázán, nelze pouze odkazovat na výsledek předchozích řízení, která dospěla k tomuto konstatování. Stěžovateli nic nebrání prokázat tuto otázku v řízení o nákladech likvidace. Stěžovatel k otázce vlastnictví navrhl konkrétní důkaz, který však soud neprovedl a neumožnil ani navrhnout případné další potřebné důkazy.

[4] Soud se podle stěžovatele zásadně mýlí v otázce možnosti přepracování zabraných výrobků a jeho závěr je nesprávný. Z ustanovení § 42 odst. 15 zákona o spotřebních daních jednoznačně vyplývalo, že předmětné výrobky musí být prodány k přepracování v dražbě. Přepracování možné bylo. I sám žalovaný uvedl, že šlo o kvalitní surovinu; jiné důvody, než ohled na charakter výrobků zákon nezná. Užití ustanovení § 13 odst. 2 písm. c) zákona o lihu je nesprávné, protože přepracováním by se z lihu neznámého původu stal líh původu známého. Prodej za účelem přepracování pak není uvedením lihu do oběhu; jde o úpravu, dle ust. § 13 odst. 1 zákona o lihu.

[5] Stěžovatel dále namítl, že závěry krajského soudu o nereálnosti požadavků žalobce na snížení nákladů se neopírají o konkrétní právní předpis ani o přezkoumatelnou úvahu. Není zřejmé, z čeho soud dovozuje, že likvidace nemohla být provedena v nejbližší čističce odpadních vod (dále jen „čistička“), jak tomu množství likvidovaného lihu bránilo a o jaké kapacitě čističky krajský soud hovoří, neboť nebyla nikde uvedena. Není rovněž zřejmé, z čeho soud dovodil, že líh byl přepravován v cisterně o menší, než běžné kapacitě, a ani není zřejmé, proč se domnívá, že přepravou externím vozidlem by náklady vzrostly o pronájem, když z prvostupňového rozhodnutí plyne, že byla účtována náhrada za pohonné hmoty a náhrada za použití vozidla dle vyhlášky č. 377/2010 Sb., kterou se pro účely poskytování

cestovních náhrad mění sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stanoví průměrná cena pohonných hmot, (dále jen „vyhláška č. 377/2010 Sb.) Není tedy zřejmé, proč by náklady za pronájem měly být vyšší, či zda vzal soud v úvahu, že případné vyšší náklady za pronájem mohly být díky vyšší přepravní kapacitě kompenzovány snížením počtu cest. Ničím ani není podepřeno konstatování soudu, že likvidovaný líh nelze vylít do čističky ve větším množství. Stěžovatel v rámci námitky nepřezkoumatelnosti rovněž namítl, že žalovaný byl povinen prokázat, že náklady na likvidaci byly vynaloženy hospodárně, kdy stěžovatel za takový důkaz považuje výběrové řízení, z něhož by vyplynulo, že Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., jsou nejvhodnějším dodavatelem.

b) Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti (č. l. 20), přičemž se ztotožnil se závěry krajského soudu, zejména ohledně výše předepsaných nákladů, jíž se v odvolacím řízení nevěnoval, neboť odvolání proti jejich výši nebrojilo. Krajský soud věcně a racionálně argumentoval, že zde nebyla povinnost vypsat výběrové řízení, že není možné 20 000 litrů lihu vylít do malé či středně velké čističky (což je notorietou), neboť velké množství lihu (na místo podpory) zastavuje biochemické procesy, které navíc probíhají určitý čas; teprve poté je možno vlít další dávku. Na kapacitu čističky lze usuzovat dle lokality, která není velkým sídlem. Lze předpokládat, že zhotovitel díla rozložil jednotlivé dávky podle kapacity svých čističek. Smlouva nebyla uzavírána jen pro účely předmětné likvidace, ale šlo o dlouhodobou rámcovou smlouvu uzavřenou v roce 2009, podle níž se konkrétní množství likvidovaného lihu upřesňovalo objednávkou, patrně na základě předchozí neformální domluvy. S ohledem na zmíněnou dlouhodobou smlouvu byly archivovány pouze faktury za konkrétní dodávky popsané v rozhodnutí původního žalovaného. Stěžovatel nepřinesl relevantní argument prokazující, že bylo možné likvidované množství převážet k likvidaci naráz. Nebyl ani přednesen konkrétní argument, že cena za likvidaci (mimo výběrové řízení), byla nepřiměřená, či převyšující cenu obvyklou. Dále vyjádření uvádí, že (prosté) náklady za užití vozidla (dle vyhlášky 377/2010 Sb.) nelze ztotožňovat s nájmem, který navíc musí obsahovat i ziskovou složku, a je proto vyšší. Úvaha o úspoře dané nižším počtem přeprav je neurčitá; neobsahuje údaj o tom, kde se nachází předpokládané velkokapacitní zařízení, které by mohlo zásilku najednou pojmout.

[7] Žalovaný v souvislosti s nevznesením námitky nepřiměřenosti ve správním řízení připomněl ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., jakož i rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2005, č. j. 1 Afs 62/2004 - 75 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z: www.nssoud.cz). Prostor pro žalobní námitky nelze bezbřehým způsobem rozšiřovat tak, že by si žalobce mohl některé námitky „schovat“ až před soud, neboť by byl popřen smysl koncentrace řízení a z dvojinstančnosti správního řízení by se stal obsoletní institut. Žalovaný dále upozornil, že měnil prvoinstanční rozhodnutí poté, co znovu (a úspěšně) testoval, zda v době zabrání zajištěných výrobků existovalo oprávnění předepsat náhradu na zničení (§ 42 odst. 16 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 30. 4. 2011), nikoli proces, jakým procesem mělo být s výrobky naloženo (odstavec 15 citovaného ustanovení). Uvedení do oběhu by nemohlo mít jinou podobu, než prodej v dražbě k přepracování, tedy pouze do výroby, a to i u lihu známého původu; pojmy „oběh“ a „daňový oběh“ nelze zaměňovat. Citovaná úprava však na věc dopadat nemůže. Likvidace byla provedena dle ustanovení § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění účinném

od 1. 5. 2011, podle něhož je na vůli státu, jako vlastníka, kterou možnost danou zákonem při nakládání s předmětnými výrobky využije. Žalovaný odkázal i na důvodovou zprávu k novele č. 5/2011 Sb. (Sněmovní tisk č. 115 z období 2010 - 2014.).

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není na místě ji odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.].

a) Zkoumání vlastnictví likvidovaných výrobků v řízení o nákladech likvidace

[9] Stěžovatel předně namítal, že krajský soud se řídil nesprávným právním názorem, domníval-li se, že v řízení o nákladech likvidace již nemůže zkoumat otázku vlastnictví výrobků, jejichž vlastník nebyl spolehlivě prokázán. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud k této otázce uvedl (zejména str. 6 odst. 3 napadeného rozsudku, který je rovněž dostupný z: www.nssoud.cz), že předchozí řízení o zajištění a zabrání předmětných vybraných výrobků byla pravomocně ukončena, přičemž postup celních orgánů při zajištění a zabrání byl navíc přezkoumán i v soudním řízení a řízení před Ústavním soudem (viz i rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2010, č. j. 2 Afs 8/2010 - 119 či usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3511/10). Zvláště otázka, zda byly celní orgány oprávněny zajistit vybrané výrobky a následně rozhodnout o jejich zabrání nebo propadnutí, byla již pravomocně ukončena v předchozím řízení, přičemž pro předchozí řízení byla klíčovou otázka zjištění vlastníka vybraných výrobků, neboť od ní odviselo, v jakém procesním režimu se řízení vedlo, tj. zda v řízení o zabrání nebo o propadnutí výrobků. V daném případě bylo vedeno řízení o zabrání výrobků, protože vlastník zjištěn nebyl, resp. vlastnictví k předmětným vybraným výrobkům prokázáno nebylo. Tato otázka tedy byla již v předchozím řízení postavena z procesního hlediska najisto. Tento svůj závěr krajský soud opřel o svou předchozí podrobnou argumentaci (str. 4 odst. 5 až str. 6 odst. 4 napadeného rozsudku), na níž zdejší soud pro stručnost odkazuje. Řízení o náhradě nákladů likvidace je řízením, které pojmově následuje poté, co byly předmětné výrobky zabrány. Je oddělenou část řízení a krajský soud nepochybil, odkázal-li při přezkumu takového řízení na skutečnost, že předcházející řízení skončilo. Námitka nesprávného právního posouzení tak důvodná není.

b) Nemožnost přepracování likvidovaných výrobků

[10] Stěžovatel dále namítl nesprávné posouzení nemožnosti přepracování předmětných výrobků, k čemuž krajský soud poznamenal (srov. str. str. 7 odst. 1 napadeného rozsudku), že přepracování či prodej předmětných vybraných výrobků ve smyslu ustanovení § 42 odst. 15 a 16 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 4. 2011 nebyly v dané situaci možné, neboť ustanovení § 13 odst. 2 písm. c) zákona o lihu výslovně zakazuje uvádět do oběhu líh neznámého původu. Protože původ zabraného lihu v průběhu celého řízení prokázán nebyl, bylo podle krajského soudu zcela důvodné jeho zničení. Předně zdejší soud konstatuje, že námitka stěžovatele (viz bod [4]), že přepracováním by se z lihu neznámého

původu stal líh původu známého, je chybná ve své logice, neboť přepracování výrobku původnost nedodá. Nejvyšší správní soud však zejména konstatuje, že ustanovení § 42 odst. 15 a 16 zákona o spotřebních daních bylo s účinností od 1. 5. 2011 zrušeno zákonem č. 95/2011 Sb. Po tomto datu byla úprava propadnutí, zabrání zajištěných vybraných výrobků a nákladů jejich likvidace obsažena v ustanovení § 42d a § 42e zákona o spotřebních daních, které stanovilo zákonnou oporu pro nakládání s takovými výroby, včetně eventuality zničení: „[s] *propadnutými nebo zabranými vybranými výrobky se naloží způsobem stanoveným zvláštními právními předpisy* ***nebo*** *se tyto výrobky zničí*]. Z prvostupňového rozhodnutí (str. 3) plyne, že likvidace proběhla ve dnech 4. 7. až 18. 11. 2011. V té době již byla ustanovení § 42 odst. 15 a 16 zrušena. Na zničení proto měla být aplikována novelizovaná úprava ust. § 42d a § 42e zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 5. 2011, jak přiléhavě upozornil žalovaný (viz bod [7]). Nejvyšší správní soud si je vědom, že původní žalovaný chybně vycházel z toho, že náklady likvidace měly být předepsány ještě podle dosavadní právní úpravy (srovnej chybnou opravu konstatovanou v bodě [1]), avšak tato vada není ve vztahu k námitce stěžovatele způsobilá založit kasační důvod, neboť stěžovatel především namítal, že výrobky bylo možno přepracovat, což je námitka lichá jak z hlediska nesprávně použité starší úpravy, tak z hlediska úpravy platné v době likvidace. Kasační zásah by měl význam povýtce akademický. Z hlediska podstaty projednávané věci je zásadní, že námitka nesprávného posouzení otázky možného přepracování důvodná není.

c) Přezkumný rámec výše nákladů likvidace

[11] Stěžovatel dále napadal úvahy krajského soudu o přezkumu výše nákladů likvidace. Nejvyšší správní soud předesílá, že tuto otázku stěžovatel neučinil předmětem odvolacího řízení a krajský soud ji proto přezkoumával nikoli na základě námitky stěžovatele, ale v rozsahu, v němž měl tuto otázku zkoumat žalovaný z úřední povinnosti, jak mu ukládal zákon [§ 114 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu ve znění pozdějších předpisů (dále „daňový řád")]. Krajský soud zde postupoval v souladu s judikaturou zdejšího soudu, na níž odkázal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74; žalovaným připomínaný rozsudek 7. 4. 2005, č. j. 1 Afs 62/2004 - 75 nutno vyložit v souladu s citovaným usnesením). Krajský soud však současně upozornil, že stěžovatel nese odpovědnost za rozsah odvolacího přezkumu, neboť míra přezkumu vedeného úřední povinností je dána skutečnostmi zjevnými ze spisu. Žalovaným zmíněné „schovávání" námitek do pozdějších řízení (viz bod [7]) se totiž skutečně nesmí stávat úspěšným procesním postupem. Žalobce, který v předchozím řízení efektivně nevyčerpá prostředky ochrany práva, jejichž využití měl ve své dispozici, nemůže spoléhat, že jeho nezastupitelnou procesní aktivitu bude suplovat přezkumný orgán či soud. Řečeno jinak „[k]*valita a šíře odvolání je totiž základním úhelným kamenem odůvodnění správního rozhodnutí*" (rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. září 2009, 2 Afs 34/2009 – 101). Úřední povinnost přihlížet k nenamítaným vadám není ani cestou k zavedení revizního principu a neslouží ani k popření zásady práva náležejí bdělým (k podstatě povinnosti efektivního vyčerpání a roli zásady práva náležejí bdělým, srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2008, sp. zn. III. ÚS 2111/07, či usnesení ze dne 23. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 491/04; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz). Výše zmíněnému přezkumnému východisku, které krajský soud zaujal k žalobním námitkám, které nebyly obsahem stěžovatelova odvolání, nelze z pohledu zdejšího soudu ničeho vytknout.

d) Přezkoumatelnost úvah o výši nákladů likvidace

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval věcným obsahem úvah krajského soudu o výši nákladů likvidace z hlediska jejich přezkoumatelnosti, a dospěl k závěru, že krajský soud ani zde nepochybil. V odůvodnění napadeného rozsudku (str. 7 odst. 2 až str. 8) krajský soud konstatoval, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byly podrobně a zcela konkrétně popsány veškeré náklady, které celní úřad vynaložil při zajištění zničení předmětných vybraných výrobků: náklady na přepravu těchto výrobků ze skladových prostor do čističek odpadních vod v Lanškrouně, Jablonném nad Orlicí a Chocni automobilem celní správy, uvedl, ve kterých dnech k přepravě došlo, přičemž celkem bylo najeto 2078 km. Dle vyhlášky č. 377/2010 Sb., stanovil náhradu za použití dopravního prostředku a za pohonné hmoty celkem ve výši 21 129,10 Kč. Dále vyčíslil náklady na zničení předmětných výrobků v čističce dle jednotlivých faktur vystavených společností Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., celkem šlo o 68 200 Kč, přičemž soud konstatoval, že vzdálenost mezi skladovými prostorami celních orgánů v Klášterci nad Orlicí a čističkami odpadních vod v Lanškrouně, Jablonném nad Orlicí a Chocni, kam byly odvezeny předmětné vybrané výrobky k likvidaci, nebyla nepřiměřená. Pokud krajský soud konstatoval, že výhradní likvidace v nejbližší možné čistírně odpadních vod by byla těžko proveditelná vzhledem k množství likvidovaného lihu a kapacitě čistírny odpadních vod tak, aby nedošlo k ohrožení jejího řádného běžného provozu, šlo o úvahu, která nabídla logické možné vysvětlení, na základě obsahu spisu a obecně známých skutečností. Krajský soud tak poskytl možné a přijatelné odůvodnění výše nákladů. A stejně přesvědčivě si počínal, uvedl-li, že 20 tisíc (a více) litrů lihu nelze bezpochyby vylít naráz do čističky ve velkém množství. Snížení počtu cest by tedy snížení nákladů nepřineslo. Navíc by se náklady zvýšily o pronájem autocisterny. Přijatelná je i úvaha, že výběrové řízení na provedení likvidace lihu nebylo nutné, neboť likvidující společnosti byla jedním ze subjektů k této likvidaci vhodných a (též dle stěžovatelky) nejblíže sídlících od prostor, kde byl líh uskladněn. Zdejší soud konstatuje, že na menší přepravní kapacitu užitého vozidla lze usoudit z kalkulace obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, kde je použita sazba ustanovení § 1 písm. b) vyhlášky 377/2010 Sb. platná pro osobní vozidlo, jakož i z počtu cest zahrnutých do kalkulace. Nic nenasvědčuje tomu, že by likvidace neproběhla nehospodárně. Proti takovému posouzení nemá zdejší soud z hlediska rámce vymezeného pro své rozhodování výhrady.

[13] Zdejší soud připomíná, že krajský soud výši nákladů přezkoumával za situace, kdy stěžovatel tuto otázku nenastolil v odvolacím řízení, kde byla plně přezkoumatelná, přičemž stěžovatel už znal konkrétní výši nákladů. Proto krajský soud vyšel z obsahu spisu, dle něhož dospěl k závěru, že výše nákladů likvidace není nepřiměřená. V odůvodnění rozsudku krajský soud poté transparentně vyložil, jakými úvahami se řídil, a jeho závěry stojí na racionální, logické a přesvědčivé argumentaci. Proto je bezpředmětná polemika stěžovatele, založená na načrtnutí své představy o cestě k přiměřeným nákladům. Stěžovatel nemůže nyní důvodně namítat, že krajský soud vyšel z obsahu spisu, který posoudil na základě úvah nevybočujících z mezí logické a racionální argumentace. Namítl-li stěžovatel, že není zřejmé, na základě jakého konkrétního právního předpisu soud provedl svůj úsudek o přiměřenosti (bod [5]), jde o námitku absurdní, neboť úvaha je pevnou součástí rozhodovací činnosti soudu, kterážto je pojmovým znakem soudu a jako taková pochopitelně není výslovně upravena konkrétním zákonu (a ani v Ústavě). Měl-li stěžovatel zato, že soud může jakoukoli svou úvahu učinit jen tak, že u jejích jednotlivých kroků odkáže na ten který zákon či právní

předpis, pak jde o představu mylnou, neboť takto všeobsažný a kazuistický právní řád není, a ani nemůže být; (právní řád není manuálem všech myslitelných společenských dějů). Zákonné definování neurčitých právních pojmů jako je např. „přiměřenost“ by navíc značně oslabilo jejich regulační funkci. Za situace, kdy výše nákladů (méně než cca 1,10 Kč za litr likvidovaného lihu), se s o hledem na všechny výše zmíněné okolnosti nejevila ani zdejšímu soudu *prima facie* jako nepřiměřená či excesivní, musel i tuto námitku posoudit jako nedůvodnou.

IV. Shrnutí a náklady řízení

[14] Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou [§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.] O nákladech řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné relevantní náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu